

Siyaset yoluyla hizmet ve politik prensipler

Siyaset/politika, parti kurmak veya kurulmuş bir partide aktif rol almak, fiilen siyasî faaliyetlerde bulunmaktır. Siyasî içtimâî fikirlerini, düşüncelerini belirten ilim adamı, düşünür, yazar ve oy veren vatandaş, herhalde siyasetçi, politikacı değildir. Bir İslâm âlimi, mütefekkiri (düşünürü) ve müceddid olarak Bediüzzaman; Kur'ân ve Sünnet'in siyasî ve içtimâî stratejilerini çizer: Siyasetin ne olduğunu ortaya koyar. Siyasetçi/politikacıların taşımaları gereken vasıfları ve çalışma prensiplerini de belirler. Siyasî hayatta ve diğer zamanlarda tarafgirliğin psikolojik kaynağını tesbit ile tehlikelerine işaret eder. Propagandanın usûllerini belirler.

Bugün, politik prensipler, hizmet ve siyaseti dine âlet meselelerindeki değerlendirmelerini nazara vereceğiz:

* Siyasetçilerin de kendi meslekleri çerçevesinde toplumun kültür, bilhassa din hayatına hizmet etmeleri aslî vazifeleri. Dolayısıyla, iman hizmetlerini herşeyin üstünde görmelidirler.1 Mü'min, siyaseti bir hizmet vasıtası olarak kabul etmeli. Yoksa, maddî çıkar veya iktidar-güç menfaati için yapılan siyaset, onu canavarlaştırır.2

* Siyasî hayatta dikkat edilmesi gereken en önemli prensip, Allah için sevmek, Allah için buğz etmektir. Siyâset için sevmek, siyâset için düşmanlık beslemek gayet zararlıdır.3 Bu nasıl anlaşılır? Kendi partisindeki fasık adamı övüp; muhalif partideki dindarı tekfir derecesinde yererek, buğzederek... Burada siyasî icraatları, yapılan işleri eleştirmek değil; kişiliğe yönelik değerlendirmeler kast ediliyor olmalıdır.

* Siyaseti, toplumu ve "devleti idâre etme sanatı"4 olarak bilen ve dürüstçe yapmak mükellefiyetinde olan politikacı, mutlaka sözünde durmalı. Hatta, verdiği sözü muhafaza için icap ederse hayatını bile fedâ etmeli; asla ahbine hiyanet etmemelidir.5

* Politikacı, uzmanı olduğu, liyakati bulunduğu makam ve mevkilerde vazife almalı, şahsî ihtiras ve çıkarları için başkasının veya çapının üstündeki makamlara göz dikmemeli. Devlet ve toplum idâresinde, en akıllı, en ehliyetli ve en tecrübeli insanlara vazife vermek,6 Müslümanca siyasetin bir gereği olarak anlaşılıp uygulana gelmiştir.

* Bu zamanda, dine hizmette en önemli mesele, "imâna" çalışmak olduğu halde, siyasetle meşgul olan mütedeyyinlerin bile, imân hizmetini ikinci, üçüncü dereceye attıkları,7 bir vakiadır. Politikacı; bu zamandaki siyasetin, kalbleri ifsat edip asabî ruhları azap içinde bıraktığını; selâmet-i kalb ve istirahat-ı ruh isteyen adamın, siyaseti bırakması gerektiğini8 bilmelidir. Diğer yandan, siyasetçi, ekseriyâ tam müttakî, tam dindar olamaz. Tam ve hakiki dindar müttakî olanlar da, siyasetçi olamazlar.9

* Politikacı, milleti ve devleti için zarûrî gördüğü temel prensip ve şartlardan asla taviz vermemeli.10

* Politikacının yapması gereken, “Dini siyasete değil, siyaseti dine âlet etmesi” ve “Dinin hiçbir şeye âlet edilemeyeceğini” anlamasıdır.¹¹

Dini siyasete âlet nereden çıktı? Batılılaşmak bahanesiyle siyaseti dinsizliğe âlet edenlere karşı, bir kısım dindar siyasetçiler de dini, İslâm siyasetine âlet etmeye çalışmış.¹² “Kur’ân’ın bir siyasetinin bulunduğunu”¹³ ancak, “Kur’ân’ın siyasete âlet edilemeyeceğini”¹⁴ kesin bir dille beyan eden Bediüzzaman, bütün kuvvetiyle siyaseti dine âlet ederek derdi ki: “Dinin bir hakikatini bin siyasete tercih ederim.”¹⁵

* Birinci vazifesi Kur’ân hakikatleri neşretmek olanların siyasetle uğraşmaya vakitleri yok.¹⁶ Fırsat bulanlar, siyaseti dine dost ve âlet yapmalıdır.¹⁷

Şahıslar meslek ve meşrebi veya cemaati temsil edemezler. Dolayısıyla politikacı, kendi adına siyasete girebilir.¹⁸ Kur’ân ölçüleri içinde yaşamaya çalışanlar, politikaya tâbî ve dahil olmaz, haklı tarafa yardımcı olmalı.

Dipnotlar: 1. Kastamonu Lâhikası, s. 190.; 2. Emirdağ Lâhikâsı-1, s. 204.; 3. Sikke-i Tasdik-i Gaybî, s. 155.; 4. Safa Mürsel, Bediüzzaman Said Nursî ve Devlet Felsefesi, Yeni Asya Yay., İst., 1980, s. 221.; 5. Hz. Ali’nin Bir Devlet Adamına Emirnâmesi, (terc. Mehmed Akif) İst., 1963, s. 23.; 6. Nizamü’l-mülk, Siyasetnâme, (terc. (M. Ş. Çavuşoğlu) s. 5.; 7. Kastamonu Lâhikası, 80, 81, 139.; 8. Sikke-i Tasdik-i Gaybî, s. 185.; 9. Emirdağ Lâhikası-I, s. 57.; 10. Mehmed Kırkinci, Siyasette Ölçü, s. 8.; 11. Tarihçe-i Hayatı, 216-224, 604; Emirdağ Lâhikası-2, s. 81.; 12. Hutbe-i Şâmiye, s. 52-53.; 13. İşârâtü’l-İ’câz, s. 84.; 14. Sikke-i Tasdik-i Gaybî, s. 155.; 15. Hutbe-i Şâmiye, s. 52.; 16. Tarihçe-i Hayatı, s 609.; 17. Emirdağ Lâhikası-2: 145.; 18. Emirdağ Lâhikası-1, s. 177.

Yeni Asya